

Đề bài:

**Em hãy kể lại
một câu chuyện
làm em cảm
động mà em
từng chứng kiến.**

Bài làm

Đi học về, lòng em xôn xao niềm vui, chân bước lằng lằng nhẹ nhàng. Thấy gương mặt hồ hởi vui vẻ của em, chắc mẹ em đã cảm thấy điều gì đó. Sau bữa cơm chiều, lúc cả nhà quây quần, mẹ hỏi em: “Tú ơi! Hôm nay đi học, con có chuyện gì vui thế?”. Không giấu được niềm vui, em kể cho bố mẹ nghe câu chuyện xảy ra ở lớp sáng nay.

Mẹ ạ! Hôm nay lớp con có tiết Giáo dục công dân về đề tài: *Tôn sư trọng đạo*. Cả lớp yên lặng lắng nghe cô giáo kể những câu chuyện cảm động và lý thú về tình thầy trò. Trong lúc cô say sưa kể chuyện thì một bóng người xuất hiện trước lớp. Đó là một thanh niên mặc quân phục, ngực mang huy chương lấp lánh, dáng vẻ rất nghiêm trang. Thấy chúng con nhìn ra, cô cũng quay nhìn ra cửa. Sau phút ngỡ ngàng, cô đã nhận ra người thanh niên đó là ai. Và cô bước nhanh ra cửa: “Phải Huy Thành đây không em?”. Không kịp trả lời, anh ấy bước nhanh đến bên cô, sung sướng nắm hai tay cô và nói: “Thưa cô hơn 10 năm rồi mà cô vẫn còn nhớ tên em sao?”. Mẹ biết không, đây là người học trò cũ của cô con. Cả lớp con không ai bảo ai, tất cả im lặng chứng kiến giây phút cảm động cô trò cũ gặp nhau. Cô giáo hỏi: “Thành bây giờ lớn quá! Trông em rắn rỏi và mạnh mẽ hơn nhiều nhưng có đen hơn ngày xưa. Cuộc sống quân ngũ đã rèn luyện em phải không? Bây giờ em công tác ở đâu?”. “Em về Hà Nội hồi nào?”. Anh Thành vui ra mặt. Anh mắt long lanh cảm động xen lẫn niềm tự hào: “Thưa cô, em đi bộ đội đã năm năm nay. Đơn vị em đóng ở vùng biên giới Tây Nam. Thao trường gian khổ nhưng cũng rất vui cô ạ. Hôm nay nhân dịp đi công tác về Hà Nội, em ghé vào mong gặp lại cô và thăm lại trường xưa”. Giọng cô run run vì xúc động: “Cô rất mừng khi thấy em đã trưởng thành”. Im lặng trong phút chốc, anh xin phép cô trở lại đơn vị. Cô vui vẻ chúc người học trò của mình giữ sức khỏe và luôn phấn đấu tiến bộ. Anh chào cô và chúng con rồi rào bước ra cửa. Lớp học trở lại như cũ, nhưng không khí lớp học vui, sôi động hơn. Hình ảnh người học trò cũ sau 10 năm trở lại thăm cô giáo của mình để lại cho con ấn tượng rất đẹp. Cô giáo giảng bài say sưa và con tiếp thu bài tốt hơn. Thật là cảm động mẹ nhỉ?

Mẹ em nói:

– Ủ, tôn sư trọng đạo là đức tính cần có ở mỗi con người con ạ!

Câu chuyện sáng nay rất giản dị nhưng thật cảm động về một hình ảnh học trò cũ sau hơn 10 năm xa trường vẫn nhớ về người thầy của mình và ngôi trường xưa. Trong em lúc này lại vang lên câu hát “Mai sau lớn lên rồi, làm sao có thể nào quên ngày xưa thầy dạy dỗ khi em tuổi còn thơ”.

Trần Thị Ngọc Tú (học sinh)